

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 51

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΙΚΤΙΡΜΩΝ

«Ἐν τούτῳ γνώσονται ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰω. ιγ' 35), εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητάς του κατὰ τὴν τελευταίαν μετ' αὐτῶν συνέντευξίν του. Τὸ κύριον λοιπὸν γνώρισμα τῶν γνησίων χριστιανῶν εἶνε ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη, αὐτὴ δὲ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ κύριον μέτρον πρὸς τὸ ὅποιον θὰ σταθμηθῇ ὁ βαθμὸς τῆς δικαιοσύνης ἐκάστου κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν τῆς κρίσεως, ὡς αὐτὸς πάλιν ὁ Κύριος προεξήγγειλε (Μθ κε' 31—46). Φυσικὸν δευβαίως εἶνε εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀγαπᾷ τὸν ὁμοίον του· ἀλλ' οὐδαμῶς ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἐξεδηλώθη μετὰ τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς δυνάμεως τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἀπαντῶσι καὶ ἐν τῷ ἐθνικῷ προχριστιανικῷ κόσμῳ ἰδιαίτερά τινες περιπτώσεις φιλανθρωπίας καὶ ἐλέου πρὸς τὸν πλησίον, ἀλλ' εἶνε τόσον ὀλίγαι καὶ σποραδικαί, ὥστε δὲν ἀποκτῶσι τὸ προσήκον φῶς εἰς τὰ σκοτεινὰ τοῦ σκληροκαρδίου ἐθνισμοῦ δάθη· ἐμφανίζονται ὡς τινες μεμονωμένοι περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ μὴ φυσικῶς καὶ ἀναγκαιῶς προκύπτουσαι ἐκ τῶν ἠθικῶν αἰτημάτων τῆς ἐθνικῆς θρησκείας. Τοῦτο δέ, διότι τὰ περιστατικὰ ταῦτα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον δὲν ἀπετέλουν ἐκδηλώσιν ἠθικῆς ἀρχῆς, θρησκευτικοῦ ἀξιώματος, κανόνος τινὸς τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας, ἐπιτάσσοντος τὸ ἀγαπᾶν τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει ὡς καθήκον, ἀλλ' ἐνεφανίζοντο μᾶλλον τοῦτο μὲν ὡς τεκμήριον τοῦ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν δύναται νὰ μὴ αἰσθάνηται κατὰ στιγμήν τινος ἐδικῆς ἐξάρσεως τὴν ἀγάπην, διότι, κατὰ τὴν εὐστοχον τοῦ Τερτυλλιανοῦ ἀφορισμὸν, «ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε φύσει χριστιανή»—«anima naturaliter christiana»—, τοῦτο δὲ ὡς μέτρον προληπτικῶν κοινωνικῶν ἀνωμαλιῶν.

Θὰ ἦτο ἰδιαζόντως ὠφέλιμον κατὰ τὴν δεινὴν ταύτην περίοδον τῶν μεγίστων τῆς κοινωνίας στενοχωριῶν νὰ προσέξωσιν οἱ δυνάμενοι καθ' ἑαυτοὺς τρόπον νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν δυστυχίαν εἰς τὰς δύο τούτους λόγους τῆς ἐκδηλώσεως τῆς φιλανθρωπίας ἐν τῷ κόσμῳ τῷ προχριστιανικῷ καὶ ἐξω-χριστιανικῷ: πᾶσα ἀνοικτιρμὸν πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπεριφορὰ χριστιανῶν ἐν χριστιανικῷ περιβάλλοντι ζυμωθέντι μὲ παραδόσεις φιλανθρωπικὰς δισχιλιεῖς ἐν τοῖς κόλποις μιᾶς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς εἶνε κατ' ἐξοχὴν «Θεὸς ἐλέου καὶ οἰκτιρμῶν», οὔτε κἂν ἐθνικὴ δύναται

νὰ δυναστεύῃ· ψυχὰι ἀνοικτιρμονες, ἀνελεήμονες, σκληραὶ καὶ ἀπάνθρωποι ἀποτελοῦν τὸν εἰδεχθέστερον τῶν ἀνθρωπίνων ἀναχρονισμῶν. Ἐξ ἄλλου δ' ὅμως καὶ ὡς ἐλαττήριον τῆς ἀσκήσεως τῆς φιλανθρωπίας ἀνάρμοστον εἶνε νὰ προβάλληται εἰς εὐδὴποτε ἀπειλούμενος κοινωνικὸς κίνδυνος· τὸ φιλανθρωπεύεσθαι δέον νὰ λογίζηται ὡς καθήκον ὑπέρτατον καὶ ἐπιβεβλημένη ἠθικὴ ὑποχρέωσις εἰς πάντα χριστιανόν, διότι αὐτὴ εἶνε τῆς θρησκείας τοῦ ἡ οὐσία καὶ ὁ πυρῆν, διότι ἡ θρησκεία τοῦ εἶνε θρησκεία τῶν οἰκτιρμῶν καὶ ἔχι τῶν ὠφελειοκρατικῶν ὑπολογισμῶν καὶ σκοπιμοτήτων.

Ἡ ἐγγίζουσα ἑορτὴ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔρχεται ἐπικαιρότατα νὰ ὑπομνήσῃ ἡμῖν κατὰ τὰς δυσκόλους ταύτας ἡμέρας ὅτι ἡ θρησκεία τὴν ὁποίαν ἤλθε νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ ἐνσαρκωθεὶς Θεὸς εἶνε κατὰ τὴν βᾶσιν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας τοῦ ἐλέου καὶ τῆς φιλανθρωπίας· αὐτὰ ἐγένοντο τὰ ἐλαττήρια τῆς σωτηρίας ἡμῶν: «ὅτε ἡ... φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ σωτήρος ἡμῶν Θεοῦ—λέγει ὁ ἀπ. Παῦλος—οὐκ ἐξ ἔργων ὧν ἐποίησαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς» (Ἐφ. γ' 4—5)· «οὕτω ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκε...» (Ἰω. γ' 16). Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον συμπάθεια παντὸς χριστιανοῦ δέον νὰ ἀποτελῇ τὴν κυρίαν ἐκδηλώσιν τῆς θρησκευτικότητός του, ἐξω παντὸς ὑπολογισμοῦ καὶ ὄρου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ κυρίου γνώμονος τῆς ζωῆς του καὶ τῆς καθολικότητος, ἀνεξαρτήτως τόπου, χρόνου, φυλῆς, περιστάσεων. Πᾶς ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος καὶ ἐνδεὴς καὶ πτωχὸς ἐκκαλεῖ εἰς τὴν ἀμεσον, πρέθυμον καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἡμῶν στήριξιν, ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἐλέου καὶ τοῦ οἰκτιρμοῦ μας, διότι αὐτὸ εἶνε τῆς πίστεως ἡμῶν τὸ ἀπαύγασμα, αὐτὸ ἀναδεικνύει ἡμᾶς χριστιανούς καὶ ἀνθρώπους. Καὶ ὁρθῶς τὴν ἀγάπην ταύτην διαγνόντες οἱ κήρυκες τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ «ὑπερανθρώπου» ὡς τὴν κεντρικὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ οὐσίαν, κατ' αὐτῆς κυριώτατα ἔβαλον ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ πολέμῳ τῶν, χαρακτηρίσαντες αὐτὴν—ἡγουμένου τοῦ Nietzsche—ὡς θρησκείαν τῶν δούλων καὶ τῶν ἀχρήστων διὰ τὴν ζωὴν καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἀδυνάτους συμπάθειας κηρύξαντες τὴν σκληρότητα πρὸς τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν πάσχοντα πρὸς ἐπιτάχυσιν τοῦ θανάτου του.

Ὁ τρόπος τῆς ἐνοσαρκώσεως τοῦ θεοῦ Λόγου, τὸ ἐν τῇ φάτῃ τῶν ἀλόγων θεῖον δρέφος ἐμφαίνουσιν ἀκριβῶς πόσον ὑψηλὰ θέτει ὁ Χριστιανισμὸς τὴν ἀθωότητα, τὴν γλυκύτητα, ἰδιαίτατα δὲ τὸν οἰκτιρισμὸν. Τὰ ὑψίστα θεῖα δῶρα ἐδόθησαν πρὸ παντὸς πρὸς τοὺς δεομένους, καὶ ὁ Θεὸς ἐνηνθρώπησεν ἵνα παράσῃ ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς κοπιῶντας καὶ τοὺς πεφορτισμένους, ὡς ἰατρὸς τῶν «κακῶς ἐχόντων» (Μθ β' 17). Ἡ πρὸς τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἐνδεεῖς συμπάθεια ἀποτελεῖ τὸ γνῶρισμα τὸ κατ' ἐξοχὴν διαφοροποιεῖ τὸν Χριστιανισμὸν ἀπὸ πάσης ἄλλης θρησκείας, εὐρίσκει δὲ τὴν ζωντανωτέραν τοῦ ἔκφρασιν καὶ τὴν ὑψίστην τοῦ ἔμφρασιν εἰς τὴν ὠραίαν εἰκόνα τῶν Χριστουγέννων.

Σπανίως ὁ κόσμος, ἴσως οὐδέποτε ἄλλοτε, εὐρέθη ἐμπεπλεγμένος εἰς τόσας δοκιμασίας στερήσεων, ὅσον κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ὁ παγκόσμιος τύπος ἤρχισεν ἀπὸ τινος νὰ δμυλῇ σοβαρῶς περὶ πείνης πραγματικῆς, ἀμέσου ἐπακολούθου τῆς τεραστίας πανταχοῦ ἀνεργίας. Τὰς στενοχωρίας ταύτας ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται καὶ ἡ κοινωρία μας, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ σπου-

δῆς καταβάλλονται ἐνέργειαι πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων ἐνδεῶν. Τὸ πρὸς αὐτοὺς καθήκον τῆς συμπαθείας ἐρχεται ἐπικαιρῶς νὰ ὑπομνήσῃ, ἀφυπνίση καὶ τονώσῃ ἢ ἐπικειμένη ἐορτῇ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος μας. Ἄλλ' ἢ ἐνοσαρκωσις τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει ἀπλῶς νὰ ὑποδοθῆσθαι τὴν ἐκδήλωσιν τῆς φιλανθρωπίας κατὰ τρόπον πρόσκαιρον· εἶνε ἀνάγκη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ νὰ ἐννοηθῇ τὸ μὲν ὅτι ἢ πρὸς τὸν πάσχοντα καὶ τὸν ἐνδεῶ πλησίον ἡμῶν συμπάθεια δέον νὰ ἦναι καθολικὴ, τὸ δὲ ὅτι πρέπει νὰ ἦναι τὸ διηνεκὲς παντὸς χριστιανοῦ γνῶρισμα, διότι διὰ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως σωθέντες ἐγενόμεθα κατὰ χάριν υἱοὶ τοῦ «Θεοῦ τοῦ ἐλέους», τοῦ «Πατρὸς τῶν οἰκτιρισμῶν καὶ Θεοῦ πάσης παρακλήσεως», καὶ ἐγνωρίσθημεν ἀλλήλων ἀδελφοί. Ἄς πλατυνθῶσι λοιπὸν αἱ καρδίαι πάντων, «ἔλεος δὲ καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη πληθυνθείη» (Ἰουδ. 2) μεταξὺ ἡμῶν ἵνα ἢ κατ' ἐξοχὴν ἐορτῇ τῆς χαρᾶς ἐπὶ τῇ πρὸς ἡμᾶς ἐλέει τοῦ Θεοῦ τῶν οἰκτιρισμῶν μὴ σκιασθῇ, διὰ τῆς πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας δὲ ἀγάπης τεκμηριώσωμεν ὅτι ὄντως εἴμεθα γνήσιοι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΕΛΕΓΧΟΣ

ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΕΩΣ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

«Ὁδὸ γὰρ ἐστὶ κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον, ὃ οὐ μὴ γνωσθῇ καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ.»
(Λουκ 8,17).

Πρὸ πολλοῦ εἶχομεν ἀποφασίσει ἵνα προβῶμεν εἰς τὸν ἔλεγχον θρασεῖας παραποιήσεως Συνοδικῶν τιμῶν Πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τοῦ 1913 καὶ 1915 αἰῶνος, σχετικῶν πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἔνεκα τῶν ἀσχαλιῶν ἡμῶν ἀνεβάλομεν αὐτόν. Ἰδόντες ὅμως ἐσχάτως ἐν ἐφημερίδι, ἐκδιδομένῃ ἐν Ἀθήναις, δημοσιευόμενον αὐθις καὶ διατυμπανιζόμενον ἐν τῶν ἐν λόγῳ παραπεποιημένων καὶ πλαστῶν κειμένων, περιέχον ἀναθεματισμούς, ἐνομίσαμεν ἀπαραίτητον νὰ μὴ ἀναβάλωμεν τὸν ἔλεγχον, χάριν τῆς ἀληθείας καὶ χάριν τῆς προφυλάξεως τῶν εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ὧν τινε, ἐξ ἀγνοίας καὶ ἀπλοϊκότητος, παρασύρονται εἰς ἀπειθείαν πρὸς αὐτήν, διὰ τῆς μεταξὺ αὐτῶν διαδόσεως ψευδῶν καὶ πλαστῶν ἀναθεματισμῶν.

Μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1924 γενομένην διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὀλίγοι τινεῖς Ἀγιορεῖται μοναχοί, «Ζηλωταὶ» μὲν αὐτοκληθέντες, ἀλλὰ ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ἔχοντες, διέδωκαν διάφορα πλαστὰ κείμενα, περιέχοντα ἀναθέματα κατὰ τῶν παραδεχομένων τῶν Γρηγοριανῶν ἡμερολογίων. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ

λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, δὲν παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἅτε προσκρούον εἰς τὰς περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διατάξεις τῆς Ἀγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325)· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰσῆχθη εἰς τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικὸν τὸ νέον πολιτικὸν ἡμερολόγιον, δὲν ἦτο δυνατόν ἀνευ θρησκευτικῆς ζημίας τοῦ λαοῦ καὶ κοινωνικῆς συγχύσεως νὰ ὑπάρχωσι δύο ἡμερολόγια, ἤρχεσθαι εἰς τὴν διόρθωσιν πανθεολογούμενου σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καταλιποῦσα ἀθικτὸν τὸν ὄν κυρίως παρεβίασε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον Πασχάλιον κανόνα, παρὰ τὰς καταφανεῖς ἐλλείψεις καὶ τούτου. Καὶ κατὰ τὸν 1913 αἰῶνα, ὅτ' ἐγένετο ἡ Γρηγοριανὴ τοῦ ἡμερολογίου μεταρρυθμίσις καὶ ἐξητεῖτο ἢ ἐπιβολὴ αὐτῆς πρὸς σκοποὺς προσηλυτευτικῆς, ἢ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέκρουσε αὐτήν, κυρίως διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς τολμηθεῖσαν ἀνατροπὴν τῆς περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς Ἀγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου¹. Ἄλλ' οὐδεμία Σύνοδος καὶ οὐδεὶς πατριάρχης ἐξέδωκεν ἀνάθεμα σχετικῶς πρὸς τὸ ἡμερολόγιον.

Οἱ «Ζηλωταὶ» ὅμως Ἀγιορεῖται ἐπιδιώξαντες τὴν τρομοκράτησιν τῆς συνειδήσεως τῶν ἀπλοϊκῶν, ἀνεζήτησαν ἀναθέματα πάσης ἐποχῆς, στρεφόμενα κατὰ

1. Ὁ Λοσίθεος Ἱεροσολύμων Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων. Ἐν Βουκουρεστίῳ 1715, σ. 1169 γράφον περὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ Ἱερουσίου Συνόδου τοῦ 1593, λέγει ὅτι αὕτη «ἀπεβίβητο ταύτην τὴν παράβασιν μᾶλλον ἢ διόρθωσιν τοῦ ἁγίου Πάσχα», τὸ δὲ σχετικὸν κεφάλαιον ἐπιγράφει «Περὶ τῆς εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα καινοτομίας Γρηγορίου» τοῦ τρισκαίδεκάτου, ἣν ὡς παράβασιν ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος ἀπεβάλετο.

τῶν αἰρετικῶν, οἷον τῶν Ἀρειανῶν, τῶν Μανιχαίων, τῶν Εἰκονομάχων καὶ ἄλλων κακοδόξων καὶ κατὰ τῶν νεωτεριστῶν ἐδημοσίευσαν δὲ αὐτὰ ὡς ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν ἐπελθοῦσαν ἡμερολογιακὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν!!! Ἐτέθη ἡ διαφορὰ τῶν ἡμερῶν ἐν ἰσῆ μοίρᾳ πρὸς τὰς βλασφήμους δοξασίας τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἀνατροπέων νεωτεριστῶν. Ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἡ Ἐκκλησία, καθ' ἃ εἶχε δικαίωμα, ἐν τῇ μερίμῃ περὶ τῶν πιστῶν, καὶ δεικνύουσα ὅτι τὰ τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ χρόνου τῶν ἑορτῶν οὐδαμῶς θίγουσι τὰ δόγματα αὐτῆς, ἐκάνονισε μὲν τὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀσχετῶς πρὸς οἰανδήποτε ἡμερομηνίαν, μετέθηκε δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγένων ἀπὸ τῆς 6 Ἰανουαρίου εἰς τὴν 25 Δεκεμβρίου, τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀπὸ τῆς 28 Δεκεμβρίου εἰς τὴν 29 Ἰουνίου, τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἀπὸ τῆς 14 Σεπτεμβρίου εἰς τὴν 13 Νοεμβρίου, ἵνα εἰς ἐλάχιστα περιορισθῶμεν παραδείγματα, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς τοιαύτην μεταβολὴν ἔχουσι ἰσχύον τὰ κατὰ αἰρετικῶν καὶ νεωτεριστῶν θεοπισθέντα. Ὑπῆρξεν καὶ τότε οἱ μὴ ὑπακούσαντες εὐθὺς ἀμέσως καὶ οἱ ἐπὶ μακρὴν μὴ πεισθέντες. Ἡ μεταβολὴ τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγένων λ. γ. ἐπεκράτησεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀντιοχείας καὶ ΚΠόλεως κατὰ τὸ τέλος τοῦ δ' αἰῶνος, ἀπὸ τῆς Δύσεως εἰσαχθεῖσα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας κατὰ τὰ μέσα τοῦ ε' αἰῶνος, ἐν δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεροσολύμων μόλις κατὰ τὸν σ' αἰῶνα, καθ' ὃν ἔληξαν καὶ αἱ περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα διαφωνίαι, καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἀνετρέπη ἡ ἐνότις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ κατεστράφη πλέον αὕτη ἐκ τοιαύτης μεταβολῆς. Οἱ ἐλάχιστοι Ἄγιοιρεῖται «Ζηλωταί», οἱ καὶ Παλαιο-ἡμερολογεῖται κληθέντες, ἀνακηρύξαντες τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον πηγὴν τῶν δογμάτων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ δάσιν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν συνεσώρευσαν μόνον τὰ καθ' αἰρετικῶν ἀναθέματα, ἀλλὰ καὶ παρουσίασαν ἕτερα εἰδικῶς κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἢ ὑπάρχοντα ἐν κώδιξι τοῦ ἁγ. Ὄρους ἢ τὸ πρῶτον ἐπινοηθέντα, πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἀντεκκλησιαστικὸν ἔργον τῶν «Ζηλωτῶν» ἐπέτυχεν κατὰ τοῦτο, ὅτι ἱκανοὶ ἐκ τῶν καὶ σήμερον ἐμμενόντων εἰς τὸ λεγόμενον παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἰδίως τῶν γυναικῶν, διατελοῦσιν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φέβου τῶν εἰρημῶν ψευδῶν «Συνοδικῶν ἀναθεματισμῶν».

6'.

Οἱ ἀναθεματισμοὶ οὗτοι εἶναι πλαστοί, προελθόντες ἐκ παραποιήσεως πράξεως τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου 6'. Πατριάρχου ΚΠόλεως († 1595) συνελθούσης τῆ 1593 Μεγάλῃς Συνόδου καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων αὐτοῦ τε τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου 6'. καὶ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως († 1638).

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Πάπας Ρώμης Γρηγόριος ιγ' (1572—1585), πρὸβας τῆ 1583 εἰς τὴν μεταρ-

ρυθμίσειν τοῦ ἡμερολογίου¹, ἐζήτησεν ὅπως χρησιμοποίησιν αὐτὴν ὡς μέσον προσηλυτισμοῦ. Πρὸς τοῦτο δι' Ἱεραποστόλων προέτρεψε καὶ τοὺς Ἀρμενίους ἵνα δεχθῶσι τὸ ἀνατρέπον τὰς περὶ Πάσχα διατάξεις τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου νέον ἡμερολόγιον. Οἱ Ἀρμενιοὶ ἀπετάθησαν εἰς τὸν Πατριάρχην ΚΠόλεως Ἱερεμίαν 6'. ζητοῦντες τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τοῦ πρακτείου. Ὁ Πατριάρχης ἐν διασκέψει μετὰ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου († 1590) ἀπαντήσας, ἀπέτρεψε τοὺς Ἀρμενίους ἀπὸ τῆς παραδοχῆς τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου καὶ τῆς εἰς αὐτὴν ὑποταγῆς, ὑποδείξας ὅτι ἔδει μᾶλλον νὰ ὑπατάσσωνται ὑπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ΚΠόλεως. Τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πατριάρχου ΚΠόλεως Ἱερεμίου 6'. συνυπέγραψε καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρος, ταύτην δ' ἐδημοσίευσεν τὸ α'. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος 6'. († 1707) ἐν «Τόμῳ Ἀγάπης»². Ἐξ αὐτοῦ ἀνεδημοσιεύθη ὑπὸ Κ. Σάθα³, καὶ ὑπὸ Μ. Γεδεών⁴. Πρόκειται λοιπὸν περὶ λίαν γνωστοῦ κειμένου, οὗ ἀρχὴ: «Ἐπειδὴ καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία τῆς Προσβυτέρας Ρώμης...».

Εἶναι δὲ γνωστὸν ὡσαύτως ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας 6'. μετὰ δεκαετίαν, τῆ 1593, συνεκάλεσε Μεγάλῃν ἢ Ἐνδημοῦσαν Σύνοδον, τὸ μὲν πρὸς κύρωσιν τοῦ ἱδρυθέντος Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, τὸ δὲ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς Γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Πατριαρχείου. Τῆς Συνόδου ταύτης μετέσχον ὁ μετὰ τὸν Σιλβέστρον Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς († 1601) ἀντιπροσωπεύσας τὸν Ἀντιοχείας Ἰωακείμ ζ'. (1590—1593) καὶ τὸν Σωφρόνιον Ἱεροσολύμων (1579—1608), ὡσαύτως συμμετέσχον τῆς Συνόδου 41 Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Σύνοδος αὕτη συνήλθε δις, καὶ τῆ μὲν 12 Φεβρουαρίου 1593 ἐξέδωκεν, ἐκτὸς τῆς Πράξεως περὶ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, ὀκτὼ κανόνας, κατὰ Μάϊον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἑτέρους δώδεκα κανόνας. Ἐν «Τόμῳ Ἀγάπης» (σ. 538) ἐδημοσιεύθησαν τὸ α'. οἱ ὀκτὼ κανόνες τῆς Συνόδου ταύτης, ἀναδημοσιευθέντες ὑπὸ Κ. Σάθα⁵ καὶ Καλλινίκου Δελικάνη⁶, οἱ δὲ δώδεκα ἐδημοσιεύθησαν τὸ α'. ὑπὸ Α. Παπαδοπούλου-Κεραμέως⁷. Ὁ 8ος κανὼν τῆς πρῶ-

1. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, (Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν), Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ. Ἀθηνῶν, Η, 1928, σ. 127 ἔξ.

2. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Τόμος Ἀγάπης, Ἐν Ἰασίφ 1699, σ. 538.

3. Κ. Σάθα, Βιογραφικὸν σχεδιάσμα περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ β'. Ἀθήνησι 1872, σ. 28.

4. Μ. Γεδεών, Κανονικαὶ Διατάξεις, Ἐν ΚΠόλει 1888 τόμ. Α', σ. 34.

5. Κ. Σάθα, ἔνθ' ἁν. σ. 82—92.

6. Ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικάνη, (νῦν Μητροπολίτου Κυζίκου) Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τόμ. Γ'. Ἐν ΚΠόλει 1906, σ. 10—20.

7. Α. Παπαδοπούλου-Κεραμέως, Ἀνέκδοτα ἐλληνικά, Ἐν ΚΠόλει 1886, σ. 73—75.

της σειράς περιέχει την απόφασιν τῆς Συνόδου κατὰ τῆς Γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως ἣτις οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ ἐπικράτησις τοῦ α'. κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου (341), ἀνευ βεβλικῶς ἀναθεμάτων. Ἐχει δὲ οὕτω: «Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τὸ τοῖς Πατράσι διορισθὲν περὶ τοῦ ἁγίου σωτηρίου Πάσχα ἅπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς ὅρους τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης, ἐπὶ παρουσία τοῦ εὐσεβοῦς καὶ θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριάδου Πάσχα ἀκωνωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένειεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα καὶ ταῦτα εἰρησθῶ περὶ τῶν λαϊκῶν, εἰ δὲ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπιδιαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, τοῦτον ἢ ἁγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας. Δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων κανόνι μέχρι καὶ σήμερον, Θεοῦ χάριτι ὄν, καθὸ δὴ καὶ τὰ λοιπὰ, ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει».

Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀπέφασις τῆς Συνόδου τοῦ 1593, διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ἀναφερομένη εἰς τὸν Πασχάλιον κανόνα, διότι τοῦτον κυρίως ἔθιξεν ἡ Γρηγοριανὴ χρονολόγησις. Δυστυχῶς οἱ «Ζηλωταὶ» μὴ σεβασθέντες τὰ γνωστότατα ταῦτα κείμενα τοῦ Ἱερεμίου β'. οἰκτρῶς αὐτὰ παρεποίησαν, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον.

γ'.

Ἐν τισὶ κώδιξι τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπάρχουσι ἀντίγραφα τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων τοῦ Ἱερεμίου β'. καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Συνόδου τοῦ 1593, γενόμενα ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ τῆς Νέας Σκήτης Ἁγίου Παύλου Ἰακώβου Νεασκητιώτου, ἀκμάσαντος κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα¹. Ὁ Ἰάκωβος ἀντέγραψε ταῦτα ἐκ τοῦ «Τόμου Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου, μετ' ἄλλων διαφόρων κειμένων, εὐρισκομένων νῦν ἐν κώδικι ὑπ' ἀριθμ. 285 τῆς Βιβλιοθήκης Κουσκαλυβίων, (ἐν τῇ Καλύβῃ «Ἀκαθίστου») ² ἐξ οὗ κατηρτίσθη προφανῶς ὁ ὑπ' ἀριθμ. 772 κώδιξ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος, ὁ περιέχων τὰ αὐτὰ κείμενα, μετ' ἐλαχίστων διαφορῶν.

Ἀντιγράφας ὁ Ἰάκωβος τὴν πρὸς Ἀρμενίου:

1. Ὁ Ἰάκωβος ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ γνωστοῦ λογίου μοναχοῦ Θεοδορητοῦ καὶ ἐχθρὸς τοῦ Νικοδήμου Ἁγιορείτου.

2. *Εἰδολογίου Κυρίλλου Λαυριώτου*, Κατάλογος τῶν κωδίκων τῆς ἱερᾶς Σκήτης Κουσκαλυβίων καὶ τῶν Καλυβίων αὐτῆς, ἐκδ μετὰ προλεγομένων καὶ πινάκων ὑπὸ Μητροπολίτου πο. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Ἐδστροπιάδου, Paris 1930, σ. 130. Σχετικὰ τινα ἐκ τοῦ κώδικος τούτου ἐδημοσίευσεν ὁ Σπυρίδων Καμπανάος Λαυριώτης, ἱατρός, ἐν τῷ Περιοδικῷ «Γρηγόριος Παλαμᾶς», Θεσσαλονίκη, τομ. Η'. 1926, σ. 64—9.

ἀπάντησιν τοῦ Ἱερεμίου β'. ἐν τῷ κώδικι τῆς Βιβλιοθήκης Κουσκαλυβίων, ἔθιχεν ὅπως αὐθαιρέτως τὴν ἐπιγραφὴν «Περὶ τοῦ καινοτομηθέντος καλενδαρίου παρὰ τῶν λατίνων πρὸ 12 ἡδὴ ἡμερῶν ἀρχίζειν τοὺς μῆνας. Σιγίλλιον Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικόν». Ἄλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κώδικος 772 τῆς Μονῆς Ἁγ. Παντελεήμονος ὑπάρχει λεπτομερεστέρα ἐπιγραφή, ἔχουσα ὡς ἑξῆς: «Σιγίλλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως Ἐγκυκλίου τοῖς ἀπαρχοῦ ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς εἰς τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὸ νεώτερον Πασχάλιον καὶ καλενδᾶριον τοῦ καινοτομηθέντος ἡμερολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἀπαξ ἀπλῶς καὶ καλῶς δ' αὐτωθεῖσι παρὰ τοῖς ἁγίοις ΤΙΗ. θεοφόροις πατράσι τῆς ἁγίας Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου, μετ' ἐπιτιμίου ἀναθέματος Ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ Ὄρει Ἀθωνῶν».—1859».

Ἐπὶ τὸ «Σιγίλλιον» τοῦτο μετὰ τῆς εἰδικωτέρας ἐπιγραφῆς «Ἀρχὴ τοῦ Σιγγιλίου» τίθειαι ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἱερεμίου β'. «Ἐπειδὴ καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία τῆς πρεσδυτέρας Ρώμης...Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς πρὸς ἀμφοτέρω λέγομεν, σημειωσάμενοι κατὰ τὸ ἀληθὲς ἀπγ'. ἔτος τοῦ ἀπὸ τοῦ θεανθρώπου, Νοεμβρίου κ' Ἰνδ. 16. Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας, ὁ Ἀλεξανδρείας Σιλβεστρος.» Μετὰ τὴν πρὸς Ἀρμενίου ταύτην ἀπάντησιν, ἣν πρὸς αὐτὴν ὡς «Σιγγίλιον», μὴ ἔνοσων προφανῶς τὴν ἔνοσιν τῆς λέξεως ταύτης, ὁ Ἰάκωβος Νεασκητιώτης, ἐσημείωσε τὴν ἑξῆς ἐπιγραφὴν: «Ἀποφασίς τῆς αὐτῆς ἁγίας Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου», καὶ προσέβη, ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει, εἰς τὴν ἑξῆς παραποίησιν.

Ἀντέγραψεν ἐκ τοῦ «Τόμου Ἀγάπης» (σελ. 552) κείμενον τι τοῦ Κυρίλλου Λουκάρως, τοῦ μεγαλοπράγμονος καὶ εὐκλεοῦς διαδόχου τοῦ Μελετίου Πηγᾶ. Ὁ Κύριλλος Λούκαρις, ὡς γνωστόν, μετάβας ἐν ἔτει 1616 εἰς τὴν Μολδοβλαχίαν, ἐργάσθη ἐναντίον τῆς λατινικῆς προπαγάνδας καὶ ἰδίως ἐναντίον τῶν λατινοφρόνων Ἑλλήνων, τῶν ἀποφασίτων τῆς ἐν Ρώμῃ Σχολῆς τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου. Μέλλων δὲ ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν ἀπήγγειλεν ὁμίλιον τινὰ κατὰ τῶν λατινικῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς πόλεως Τριγοβύστου, ἣν καὶ διέδωκεν, «Τόμον» ὀνομάσας, περιέχοντα ἐξ ἀναθεματισμούς, κατὰ τὸ πρᾶδεγμα προφανῶς τῶν 16'. κεφαλαίων ἢ ἀναθεματισμῶν τοῦ ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας (†444) κατὰ Νεστορίου¹. Ὁ «Τόμος» τοῦ Λουκάρως ἐδημοσιεύθη τύποις τὸ α'. ἐν Ρώμῃ, τῷ 1632, ὑπὸ τοῦ δραπέτιδου Ἰωάννου Μιχαήλου Κουροφύλλου ἐν τῷ συγγράμματι «Ἀποδοκιμασία καὶ κατάκρισις τῆς ἐπ' ὀνόματι Κυρίλλου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐκδοθείσης ὁμολογίας πίστεως, εἴτουν ἀπιστίας τῶν Καλβινιστῶν, ἣ συνήπται καὶ ἡ τῶν Ἀναθεματισμῶν παρ' αὐτοῦ δὴ τοῦ Κυρίλλου».

1. Χρυσόστομος Παπαδοπούλου, (Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν), Κύριλλος Λούκαρις, Ἐν Τεργέστη 1907, σ. 22.

λου πάσαι ἐκφωνηθέντων ἀπόρριψις». Τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ Ἰωάννου Ματθαίου Καρυοφύλλου ἐπανεξεδόθη τῷ 1671. Ὁ δὲ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων δημοσιεύσας τῷ 1699 ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδοβλαχίας τὸν «Τόμον τῆς Ἀγάπης» συμπεριέλαβεν ἐν αὐτῷ τὸν «Τόμον» τῶν ἕξ ἀναθεματισμῶν τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως.

Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἀναθεματισμοὺς τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως κατὰ λατίνων, ὁ πρόδρομος τῶν νεωτέρων «Ζηλωτῶν» Ἰάκωβος Νεσκητιώτης ὠνόμασεν «Ἀπόφασιν» Συνόδου τοῦ 1583 «μετ' ἐπιτιμίου», ἐν ἐπιγνώσει ψευδόμενος ἢ πλανώμενος, διότι ἐν ἀρχῇ τῶν «Ἀναθεματισμῶν» ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ «Κύριλλος ἕλεῖν Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ κριτῆς τῆς οἰκουμένης». Μὴ ἀρκεσθεὶς δὲ νὰ θέσῃ πλαστὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῶν ἀναθεματισμῶν τοῦ Λουκάρεως, δὲν προσέθη μόνον εἰς παραποίηση τοῦ κειμένου, ἀλλὰ καὶ προσέθηκεν ἕνα ἔτι ἀναθεματισμὸν διὰ τὸ ἡμερολόγιον καὶ παρουσίασεν ὡς 8ον ἀναθεματισμὸν τὴν ἐν τέλει τοῦ «Τόμου» τοῦ Λουκάρεως προτροπὴν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους.

Μετὰ τὴν ἀσυνείδητον ταύτην πράξιν ὁ Ἰάκωβος Νεσκητιώτης, γράψας τὴν λέξιν «ἐπικλήρωσις» (εὐτω) παρέθηκε τὸν ἀνωτέρω 8ον κανόνα τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου 6'. Συνόδου τοῦ 1593, πλαστογραφήσας ὁμοίως καὶ τοῦτον, ἐπαναλαμβάνοντα ἐπὶ λέξει, ὡς εἶπομεν, τὸν α'. κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. Ἐν τέλει αὐτοῦ ἀπαγορεύεται τὸ «ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα». Ὁ Ἰάκωβος ἐκ τυφλοῦ φανατισμοῦ ἔγραψε «τὸ ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Λατίνων καὶ Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα». Ἐν τέλει τοῦ 8ου κανόνος τῆς Συνόδου τοῦ 1593 ἔθηκε χρονολογίαν «Ἐν ἔτει σωτηρίῳ (χρισμοποιέικς) ζρα', αφϞγ'. 1593 Φεβρουαρίου ιδ'», ὡς δεικνύεται ἐν τῇ περὶ αὐτὸ φωτογραφίᾳ τοῦ μέρους τούτου τοῦ κώδικος.

Μὴ ἀρκεσθεὶς δὲ καὶ εἰς ταῦτα περιέκοψεν εἰς δύο μέρη τὴν Πράξιν τῆς Συνόδου τοῦ 1593 περὶ τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου. Καὶ τὸ μὲν κύριον μέρος αὐτῆς αὐτὴ ἀρχῇ «Τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου...», ἐν τῷ κώδικι 772 τῆς Μονῆς, ἀγ. Παν. ελεήμονος φέρει ἐπιγραφὴν «*Συννοδικὴ διατύπωσις εἰς ἀνατροπὴν τοῦ Νέου Πασχαλίου καὶ Καλενδαρίου τῶν δυτικῶν ἀστρονόμων τοῦ Πάπα*», ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «*ἀπόφασιν*» (τοῦ κώδικος 772 τῆς Μονῆς ἀγ. Παν. τελεήμανος) ἢ «*ἐπισφράγισις*» (τοῦ κώδικος 785 τοῦ Σκήτης Κασσακαλυθίων) ὑπάρχει παρακεκομμένον τι κείμενον ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τῆς εἰρημένης Πράξεως περὶ τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, ὡς δεικνύει ἡ ἐξῆς ἀντιβολή:

Γνήσιον κείμενον

Τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ

Πλαστὸν κείμενον

Ἀπόφασιν

Γνήσιον κείμενον

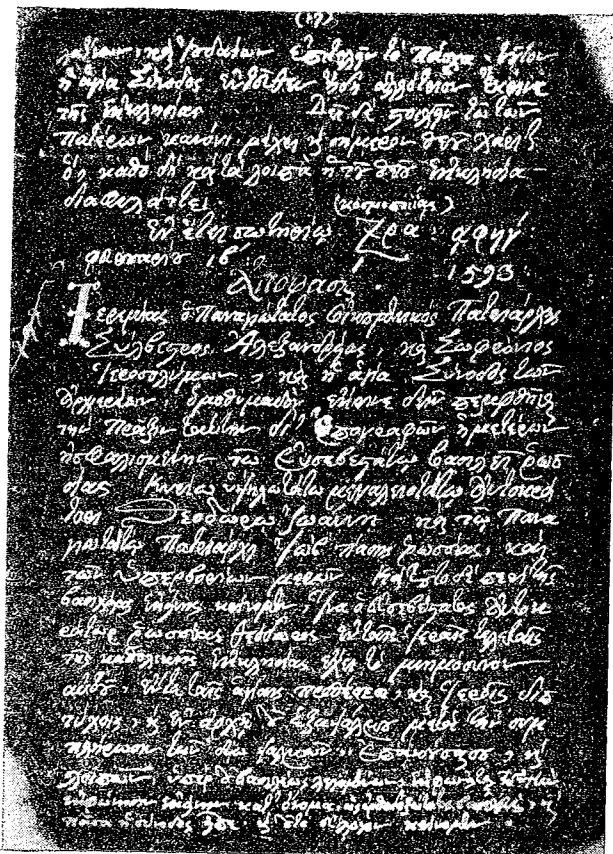
Χριστοῦ, συναχθείσης ἐν τῇ ναφ τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Παμμακαρίστου ἁειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπωνομασμένης Παραμυθίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἡμέραις τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ θεοσεπέτου βασιλέως Μοσκόβου καὶ αυτοκράτορος πάσης Ρωσίας Θεοδώρου Ἰωάννου, προκαθεζομένων τῶν ἀγιωτάτων ἱεροδόξων Πατριάρχων, τοῦ τε Παναγιωτάτου Ἱερεμίου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ τε Μακαριωτάτου Μελετίου, Πάπα καὶ Πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ κριτοῦ τῆς Οἰκουμένης καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντος τοῦ Παναγιωτάτου Ἰωακείμ Θεοπολέως τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας καὶ πάσης ἀνατολῆς, καὶ τοῦ Παναγιωτάτου Σωφρονίου Πατριάρχου τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, ἐνδημιούντος τοῦ λαμπροτάτου Γρηγορίου Ἀθανασίου, πρέσβους τοῦ προρρηθέντος θεοσεβεστάτου Βασιλέως, συνεδρουόντων καὶ τῶν πανιερωτάτων ἀρχιερέων ἐκ πάσης ἐπαρχίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων, Μελετίος ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρείας εἶπεν...

Ἡ ἀγία Σύνοδος ὁμοθυμαδὸν εἶπε: τοῦτο ἐπειδὴ καὶ τοῖς ἱεροῖς νόμοις κέκριται ἀπαντες στέργομεν καὶ τοῦτο δὲ περὶ τῆς βασιλείας ἐκείνης κρίνομεν, ἵνα ὁ εὐσεβεστάτος βασιλεὺς Μοσκόβου καὶ αυτοκράτωρ πάσης Ρωσίας καὶ τῶν υπερβορείων μερῶν, καθὼς μέχρι σήμερον ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἔχη τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς ἀγίαις προθέσει καὶ ἱεροῖς διπτύχοις αὐτῷ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἑξαφάλλου, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν δύο φαλμῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως λεγομένων ἐκφωνεῖται κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἐκείνην κατ' ὄνομα ὡς ὀρθοδοξότατος Βασιλεὺς. Πάντες εἶπον καὶ τοῦτο εὐλογον. Κρίνομεν δὲ καὶ τοῦτο, δεῖν πεμφθῆναι καὶ πράξιν ταύτην δι' ὑπογραφῶν ἡμετέρων ἡσφαλισμένων, τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Μοσκόβου καὶ τῷ Παναγιωτάτῳ Ἰωὴ Πατριάρχῳ Πάσης Ρωσίας καὶ τῶν υπερβορείων μερῶν. Πάντες εἶπον. ἀρέσκει.

Πλαστὸν κείμενον

Ἱερεμίας ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἡ ἀγία Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων ὁμοθυμαδὸν ἐκρίνε δεῖν πεμφθῆναι τὴν πράξιν ταύτην δι' ὑπογραφῶν ἡμετέρων ἡσφαλισμένην τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ Ρωσίας καὶ τῷ Παναγιωτάτῳ Πατριάρχῳ πάσης τῆς Ρωσίας Ἰωὴ καὶ τῶν υπερβορείων μερῶν. Καὶ τοῦτο δὲ περὶ τῆς βασιλείας ἐκείνης ἐκρίναμεν, ἵνα ὁ εὐσεβεστάτος Βασιλεὺς αυτοκράτωρ Ρωσίας ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἔχη τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ, ἐν τε ταῖς ἀγίαις Προθέσει καὶ ἱεροῖς διπτύχοις καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἑξαφάλλου μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν δύο φαλμῶν Ἐπακουσάι σου κτλ. ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως λεγομένων, ἐκφωνεῖται κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἐκείνην κατ' ὄνομα ὁ ὀρθοδοξότατος Βασιλεὺς. Καὶ πάντα ἡ Σύνοδος εἶπε καὶ τοῦτο εὐλογον κρίνομεν.

Διὰ τῆς συγκρίσεως ταύτης ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβάνεται ὁ μεγαλόσχημος Ἰάκωβος Νεασκητιώτης παροικῶν τὴν ἐπίσημον ταύτην Πράξιν τῆς Συνόδου, διασπαράσσων αὐτὴν καὶ διαστρέφων. Παρατιθέμεθα δὲ τῆς διαστροφῆς ταύτης φωτογραφικὸν ἀποτύπωμα ἐκ τοῦ κώδικος 772 τῆς Μονῆς τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος, ἔχοντος διαφορὰς τινὰς πρὸς τὸν κώδικα 285 τῆς Σχῆτης Κουτσουλοβίων.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ κώδικι 772 ὑπάρχει μεγαλύτερα παραποίησης, διότι ἐν αὐτῷ γίνεται μνεία καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλδέστρου, ὡς συμμετασχόντος δῆθεν τῆς Συνόδου τοῦ 1593, ἐνῶ εἶχεν ἤδη αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει. Γίνεται ἐπίσης μνεία τοῦ ἐνόματος τοῦ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, ἐνῶ τοῦτο παραλείπεται ἐν τῷ κώδικι 285, ὡς παραλείπεται καὶ τὸ τοῦ Μελετίου Πηγᾶ, τοῦ τὰ μάλιστα διακριθέντος ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ 1593. Ἐπίσης γίνεται μνεία ἐνομαστικῶς τοῦ Ἰσάκου Θεοδώρου Ἰωάννου. Κατὰ τὰ ἄλλα τὰ φωτογραφικὸν ἀπόσπασμα ἐμοιάζει πρὸς τὸ συνάνθλευμα τὸ ἐν τῷ κώδικι 285 τῆς Σχῆτης Κουτσουλοβίων. Ἐν αὐτῷ δὲ Ἰάκωβος Νεασκητιώτης, οὐ μόνον παρέτρεξε τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ ἔλον περιεχόμενον τῆς Πράξεως τῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ ὅλος ἀβθαιρέτως λαβὼν ὑπ' ἑσφιν τὸ τέλος αὐτῆς, διεστραμμένως παρέστρεψε τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου.

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΛΛΟΔΑΠΗ

Ἄριθ. Πρωτ. 33715.

Ἄριθ. Γνωμ. 429.

Ὁ παρὰ τῇ Διευθύνσει Θερησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θερησκευμάτων.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διαβιβασθέντος μοι ἐγγράφου τῆς Μητροπόλεως Κορινθίας, δι' οὗ ἐρωτᾶται 1) εἰ ἐν νόμος τελεσθεῖς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ Ἑλλήνων ὑπηκόων διαβιούντων ἐν Ἀμερικῇ, διαλυθεῖς δὲ πολιτικῶς ὑπὸ τῶν Ἀμερικανικῶν Δικαστηρίων, καλῶς διελυθῆ καὶ πνευματικῶς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ 2) ἂν ὁμοίως ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας στηριχθεῖσα ἐπὶ τῶν αὐτῶν προϋποθέσεων. Ἀμερικανικῶν δῆλον δικαστηρίων, καὶ ἀφορῶσα, Ἑλληνας μὲν πρότερον, Ἀμερικανούς δὲ ἤδη ὑπηκόους κλπ., ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τούτου γνώμην μου ὡς αὕτη ἀκολουθεῖ.

Α.) Κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τὸ διαζύγιον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπιτρεπτόν ἢ μὴ αὐτοῦ, τοὺς λόγους ὧ ἐνεκα ἐπιτρέπεται καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, δὲν κρίνεται κατὰ τὸν προσωπικὸν τῶν συζύγων θεσμόν, ἀλλὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου τοῦ καλουμένου νὰ κρίνῃ δικαστοῦ (LEX FORI) καθόσον αἱ περὶ διαζυγίου διατάξεις τυγχάνουσιν οὔσαι δημοσίαι τάξεως (ὄρα Κρασσᾶ τόμ. α' ἐκδ. β' σ. 109. Ἐφ. Πατρῶν 180 τοῦ 1916 Dernburg παρ. 42 ἐδ. 2, γ'. Ἐφετ Θεσσ. 1 τοῦ 1918 καὶ Ἐφ. Ἀθ. 1393 τοῦ 1925). Ἀφ' ἐξέρου δι' ὃν λόγον καὶ τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάσωσι διαφορὰς ἀναγόμενας εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν ἀλλοδαπῶν διαθίκων (οἷα ἢ περὶ διαζυγίου) κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 3222 ἐφ' ὅσον εἶναι ἀμφότεροι χριστιανοὶ οἰουδήποτε δόγματος καὶ κατοικοῦσιν ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀποφάσεις ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἀποτελοῦσι δεδικασμένον, καίτοι μὴ περιαρθεῖσαι τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως, ὅταν ὁ ὑπ' αὐτῆς γενόμενος ὡς δεκτὸς λόγος διαζεύξεως ἀναγνωρίζεται καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου (Weisse σελ. 658, 551 καὶ 505. Ἀπόφ. Ἐφ. Αἰγαίου 33 τοῦ 1926). Κατὰ συνέπειαν γάμος λυθεῖς παρὰ τῶν ἀμερικανικῶν δικαστηρίων, ὑφ' ἃ ὡς ἄνω προϋποθέσεις, καλῶς κηρύσσεται πνευματικῶς λελυμένος ὑπὸ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀρμοδίας πρὸς τοῦτο καθισταμένης λόγῳ τῆς κατοικίας τῶν διαζευχθέντων.

Β.) Διὰ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω λόγους, ἀπόφασιν τῆς ἐκεῖ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν αὐτῶν προ-

ὑποθέσεων ἐξειδικωμένη καὶ ἀφορώσα ἀμερικανούς ὑπηκόους καὶ ἀπαγγέλλουσα λύσιν γάμου, πλήρη κέκτηται ἰσχύν.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Χ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Περὶ τὴν 1 μ. μ. ὥραν τῆς σήμερον ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μακαριώτατος πρῶν Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ὠρίσθη διὰ τὴν Δευτέραν ὥραν 10ην π. μ.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος διέκοψε χάριν τῶν ἑορτῶν τὰς ἐργασίας αὐτῆς κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν Τρίτην τὸν Ἐπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην ὅπως διαταχθῶσιν οἱ δημόσιοι Ταμίαι ἵνα εἰσπράττωσι τὰς πρὸς τὰς Ἱεράς Μονὰς ὀφειλὰς τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν μοναστηριακῶν κτημάτων.

—Ἐπικειμένης τροποποιήσεως τοῦ ἀρθροῦ 92 τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 5148 τὸ Ἐπουργεῖον Παιδείας παρεκάλεσε τὴν Ἱεράν Σύνοδον ὅπως ἀνασταλῶσιν αἱ προκηρυχθεῖσαι ἐκλογαὶ πρὸς πλήρωσιν τῶν τακτικῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν ὑπὸ προσωρινῶν ἐφημερίων κατεχομένων.

—Ἐντὸς τῶν Γυναικειῶν φυλακῶν Ἀθηνῶν, ἐν αἷς εὐρίσκονται καὶ 36 μικρὰ τέκνα τῶν ἐγκεκλεισμένων γυναικῶν, λειτουργεῖ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, μερίμνη τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, Σχολείου, οὗτινος ἡ Διδασκάλισσα μισθοδοτεῖται παρὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Πρὸ τινων δὲ ἡμερῶν ἐδόθησαν παρὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητριάς τοῦ πρωτοτύπου τούτου Σχολείου ὑποδήματα, ὡς γίνεται ἑτησίως.

—Μερίμνη τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ιδρύθη Λαϊκὸν Ἱατρεῖον, ἔναντι τοῦ Μεγάρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς ὃ οἱ ἄποροι θὰ ἐξετάζωνται καὶ παρ' οὗ θὰ λαμβάνωσι τὰ σπουδαιότερα φάρμακα δωρεάν. Τὸ Ἱατρεῖον θὰ περιέχῃ τμήμα παθολογικὸν ὑπὸ δύο ἰατροῦς, τμήμα γυναικολογικὸν ὑπὸ ἑνα εἰδικὸν ἰατρὸν καὶ τμήμα παιδιατρικὸν ὑπὸ εἰδικὸν ὡσαύτως ἰατρὸν. Τὸ Λαϊκὸν Ἱατρεῖον ἀρχεῖται τῶν ἐργασιῶν του μετὰ τινος ἡμέρας.

—Ἐπὶ ἐρωτήσεως τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἡλείας, ἐὰν οἱ ὑπάλληλοι τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ ὑπόκεινται εἰς τὰς ἀναλόγους κρατήσεις τῶν μισθῶν καὶ θεωροῦνται συντάξιμοι, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπήντησεν αὐτῷ, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Νόμου, δὲν ὑπόκεινται εἰς κρατήσεις συντάξεως.

—Διὰ Διατάγματος αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ α) τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, β) τῶν Ταξιαρχῶν, καὶ γ) τῆς

Εὐαγγελιστρίας συνεχωνεύθησαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Νικάνδρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν.

—Ὡσαύτως διὰ Διατάγματος ἡ Ἱ. Μονὴ «Σκλαταίνης» συνεχωνεύθη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἀγίου Γεωργίου τὴν ἐπιλεγομένην «Καραϊσκάκη» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος.

—Διὰ Διατάγματος ὁ Προσφυγικὸς Συνοικισμὸς παρὰ τῇ πόλει «Τρίπολις» ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ ἀγίου Τρύφωνος.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνιστᾷ ὅπως συμφῶνως τῷ νόμῳ προβῶσιν εἰς τὴν συγχώνευσιν τῶν Ἱ. Μονῶν τῶν ἐχόντων μοναχοὺς κάτω τῶν ἑξ.

—Ἐπίσης συνιστᾷ ὅπως προβῶσι ταχέως εἰς τὴν ἀπογραφὴν καὶ ἀποτίμησιν τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας καὶ εἰς προτάσεις περὶ τῆς διατηρητέας περιουσίας. Παρὰ πολλῶν Μητροπόλεων δὲν ἐλήφθησαν εἰσέτι ταιαῦται προτάσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀγ. Ἀνδρέου, θεμελιωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως, ἐν ἐπιβλητικωτάτῃ πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ λειτουργίᾳ ἡ Α. Θ. Π. ἐχειροτόνησεν εἰς μητροπολίτην Αὐστραλίας τὸν ἕως τοῦδε ἐπὶ εἰκοσαετίαν περίπου ἱερατικῶς προϊστάμενον τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικῆς κοινότητος καὶ ἀποκρισιάρχου τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου παρὰ τῇ ὀρθοδόξῳ ρουμανικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀρχιμ. κ. Τιμόθεον Εὐαγγελιωῖδην, ἐκλεγέντα κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς 19 παρ. μηνός. Κατὰ τὴν λειτουργίαν παρήσαν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβείας, οἱ ὀφρικιάλοι τῶν Πατριαρχείων, πλείστοι ἐγκριταὶ ὁμογενεῖς καὶ ἀπειροπληθὲς ἐκκλησιασμα ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως.

—Ὁ μητροπολίτης Δέρκων Ἀμβρόσιος Σταυρινός, οὗ τὸν θάνατον ἀνεγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, ἐγεννήθη ἐκ γονέων Χίων ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 1 Νοεμβρίου 1855. Τελειοδίδακτος ἀριστοῦχος τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς τῷ 1880 καὶ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς τῷ 1884, ὑπηρέτησεν εἰς τινὰς συνοικίας τῆς ΚΠόλεως, καὶ ὡς διδάσκαλος τῶν ἱερῶν ἐν τῷ Ζωγραφείῳ γυμνασίῳ, καὶ ἐν τῷ παρθενάγωγείῳ Παλλάδος (1890—93). Ἐχειροτονήθη τῷ 1893 τιτουλάριος ἐπίσκοπος Κλαυδιουπόλεως, μετετέθη δ' εἰς τὴν μητρόπολιν Πρεσπῶν κατὰ ὀκτώβριον 1895, μετὰ ἑν ἔτος εἰς τὴν τῶν Σκοπίων, περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ 1899 εἰς τὴν τῆς Πελαγονίας (Μοναστηρίου). Ἀπ' αὐτῆς, τελευτῶντος τοῦ 1903, μετετέθη εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν, ὅπου πολλῶν κοινοτήτων διέταξε τὰ

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΑΙΕΥΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΟΜΩΝ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΞΟΤ. ΦΡ. 80. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΩΜΩΝ ΚΑΙ ΜΑΩΝ ΕΒΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΜΑΩΝ ΧΑΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται :

Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντῖνον. Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται : Γραφεῖα Ἐκκλησίας, Ἀρχιεπισκοπική.

κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν. Τῷ 1911 προεβιβάσθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καισαρείας Καππαδοκίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεκίνησεν αὐτὸν ὁ πατριάρχης Γερμανὸς τῷ 1914, καὶ μετὰ δέκα ἔτη ὁ πατριάρχης Γρηγόριος Ζ' ἀποκατέστησεν εἰς τὴν ἔρημον ἤδη Νεοκαισάρειαν. Πρὸ δύο ἐτῶν ἐξελέγη μητροπολίτης Δέρκων, ἀντὶ τοῦ νῦν Πατριάρχου Φωτίου. Ὁ ἀείμνηστος Ἀμβρόσιος ἐνέκυψε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς μελέτας ἐπὶ τῆς λειτουργικῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ τῷ 1924 ἐξέδωκε δύο τόμους (900 σελίδων περίπου) μελέτην περὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ἐν χρῆσει Λειτουργιῶν τῶν ἀνα τὴν Ἀνατολὴν Ἐκκλησιῶν—ἰδίαν μελέτην ἐπὶ τῶν εὐχῶν τοῦ λυχνικοῦ καὶ τοῦ ὄρθρου—καὶ ἄλλην ἐπὶ τῆς ἱερολογίας τοῦ γάμου, ἀμφοτέρας ἀρκετὰ ἐκτενεῖς. Ἐπίσης εὐσέλιδον Ἱστορίαν Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας, τουρκιστὶ δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων, ἐξέδωκε τῷ 1911,

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ὁ παρὰ τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Πολωνίας ἀποκρισιάριος τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τραχείας Ἀλέξανδρος Ζώτος διορισθεὶς εἰς ἄλλην θέσιν ἀνεχώρησεν ἐκ Βαρσοβίας καθ' ὑπερμεσοῦντα τὸν παρελθόντα Νοέμβριον διήλθε δὲ κατ' αὐτὰς τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συγγενῶν αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Ἡ ἐν Γιουγосλαβία γερμανικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία, ἥτις πρὸ τινος μόλις ἀνεγνωρίσθη ὡς νομίμως ὑφισταμένη ἐν τῷ κράτει, ἀπέκτησεν ἐπ' ἐσχάτων

διὰ βασιλικῆς διατάγματος τὸν προϊστάμενον αὐτῇ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Δρος Ρορρ ἐν Ζάγκρεπ. ὅπου ἐγκατέστησεν αὐτὸν ὁ λουθηρανὸς ἐπίσκοπος Μεκλεμβούργου Δρ. Rendtorff

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου Μαρτίν Σπρέγγλιγγ κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὰς περιφημοῦς σιναϊκὰς ἐπιγραφάς, αἵτινες μέχρι σήμερον ἀπετέλουν ἐν ἐκ τῶν δυσκολωτέρων ἐπιστημονικῶν αἰνιγμάτων. Τὸ βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ ἤδη ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Σικάγου. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται τοῦ Σινᾶ εἶχον ἀποκαλυφθῆ ἤδη ἀπὸ τοῦ 1904 ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ἀρχαιολόγου σερ Φρίντεζ Πέτρη κατὰ τὴν ἀρχαιολογικὴν αὐτοῦ εἰς Σινᾶ ἐκδρομὴν. Κατὰ τὴν ἐρευναν τῶν φρεάτων τῶν ὀρυγμάτων αἵτινα ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ Φαραῶ Ἀμενεχμέτ Γ' πρὸς ἀνόρουξιν μεταλλευμάτων χαλκοῦ καὶ πολυτιμῶν λίθων ἐν τῷ ὄρει, ὅπου ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε τὰς πλάκας τοῦ νόμου, ὁ Πέτρη εἶρεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν φρεάτων ἐπιγραφάς τινας, ὧν τὰ γράμματα πρὸς οὐδενὸς ἀλφαβήτου γράμματα ὁμοιάζον. Ἐπὶ 25ετίαν ὅλην οἱ ἐπιστήμονες μάτην προσεπάθον νὰ μαντεύσωσι τὴν ἐννοίαν τῶν σημείων ἐκείνων. Σήμερον ὁ καθηγ. Σπρέγγλιγγ ἀποδεικνύει ὅτι πρόκειται περὶ ἐπικλήσεων πρὸς θεόν.

—Ὁ γεν. γραμματεὺς τῆς ἀμερικ. ἀγιογραφικῆς Ἐταιρείας ἀνεκοίνωσεν ἐπ' ἐσχάτων ὅτι πρὸ τινος ἐπερατώθη ἡ μετάφρασις τῆς Βίβλου εἰς τὴν γλῶσσαν «μέμ». Αὕτη εἶνε ἡ 887η γλῶσσα εἰς ἣν ἔχει μεταφρασθῆ ἡ ἀγ. Γραφή εἴτε ὀλόκληρος εἴτε τμηματικῶς. Ἡ ἀγ. Γραφή εἶνε ἤδη μεταπεφρασμένη εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ζουλοῦ καὶ τῶν Κάφρων. Τὴν μετάφρασιν «μέμ» κατώρθωσαν ὁ ἱερεὺς Ντέντλη Πέκ καὶ ἡ σύζυγός του, τούτους δ' ἐβοήθησεν ὁ γέρον Ἰνδὸς ἐκ Γουατεμάλας Ἀντισέτο Βελασκές, γνώστης τῆς ἰσπανικῆς καὶ ἐπὶ τριετίαν σπουδάσας ἐν τῷ Ἀγιογραφικῷ Ἰνστιτούτῳ. Μὴ ὑπαρχουσῶν ἐν τῇ «μέμ» ἀντιστοιχῶν λέξεων πρὸς μετάφρασιν πολλῶν ἐννοιῶν τῆς ἀγ. Γραφῆς οἱ μεταφρασταὶ βοηθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ Βελασκές ἠναγκάζοντο νὰ δημιουργῶσι νέας λέξεις ἀγνώστους εἰς τοὺς Ἰνδούς. Ἡ ἐν λόγῳ μετάφρασις ἤδη ἐκτυπῶται.

—Ἡ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐξ ἰδιωτικῆς ἐν Χάλλῃ βιβλιοθήκης ἀπολεσθεῖσα ἀγία Γραφή τοῦ Λουθήρου, ἥτις ἐξετυπώθη τῷ 1552 καὶ ἐξετιμήθη ἀντὶ 100,000 μάρκων, εὐρέθη ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ ἀπολυθέντος φύλακος τοῦ μουσείου, ὅστις κλέψας αὐτὴν ἠτοίμαζετο νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς πώλησιν.

—Κατὰ στατιστικὴν δημοσιευθεῖσαν ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἡ αὐτοκτονία ὀλονέν διαδίδεται λαμβάνουσα διαστάσεις ἐπιδημίας. Ἐπὶ 100,000 προσώπων 27 αὐτοκτονοῦν ἐν Οὐγγαρίᾳ, 26 ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ, 23 ἐν Γερμανίᾳ, 22 ἐν Αὐστροίᾳ καὶ 17 ἐν Γαλλίᾳ. Κατὰ τὸ 1930 50,000 πρόσωπα ἐν Εὐρώπῃ ἔθεσαν τέρας εἰς τὴν ζωὴν των, παρὰ πάσας δὲ τὰς κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου καταβαλλομένας προσπάθειας αἱ αὐτοκτονίαι αὐξάνονται ὁσημέραι ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῶσι.

Τύπος «Φοίνικος» ὁδὸς Σιελίδου 44, Ἀθήναι